

Гра і битва

КУПИТИ

Про книгу

“Гра і битва” Ігоря Павлюка — це наріжний камінь, на якому кожен вдумливий читач побудує власний храм Душі. Збірка — межа, перейшовши яку, ти вже ніколи не будеш колишнім. Збірка найкращого і нового, упорядкована дружиною поета Людмилою Павлюк. Внутрішні й зовнішні битви та перемоги, ігри та поразки, личини та сутності, сумніви й одкровення — все це та значно більше на сторінках книги...

ІГОР ПАВЛЮК

Тра і битва

Лірика, ліро-епос

Вибране дружиною Ігоря Павлюка
Людмилою Павлюк

 Богдан

УДК 82-1
ББК 84-5(4УКР)
П12

*“Гра і битва” Ігоря Павлюка — це наріжний камінь,
на якому кожен вдумливий читач побудує власний храм Душі.
Збірка — межа, перейшовши яку, ти вже ніколи не будеш колишнім.*

*Збірка найкращого і нового, упорядкована дружиною поета
Людмилою Павлюк. Внутрішні й зовнішні битви та перемоги,
ігри та поразки, личини та сутності, сумніви й одкровення —
все це та значно більше на сторінках книги...*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-7514-5

© Ігор Павлюк, 2014
© Навчальна книга — Богдан

СПОЧАТКУ — ЛЮБОВ

Оглядаюся на прожите й пережите — і розумію-відчуваю: поезія визначала мою долю ще з колиски, сама стаючи поетичною долею.

Поезія (ще не усвідомлена, не ословеснена, у стадії підсвідомого романтичного поклику-виклику) забрала мене із волинського села біля лісу до Санкт-Петербурзького військового училища. Поезія, означена вже першими написаними віршами, які прийшли до мене саме там, під шинелею, як солоно-солодкий вибух мого внутрішнього всесвіту, змусила наперекір здоровому глузду і всій радянській военній машині залишити цю елітну «фірму інженерних військ СРСР» — і примусово полетіти в Забайкалля будувати дорогу через дрімучу тайгу... І далі, далі... в журналістику, в науку... в драматургію, прозу... Але ревниво не даючи комусь-чомуś забрати мене повністю. Першою і улюбленою мала і має бути вона — Поезія.

У межові, найболючіші моменти-періоди мого буття, здається, що поезія перемогла навіть боротьбу зі Смертю, не віддавши мене цій косатій Бабурі вже не раз.

Ділити мою душу (та й тіло) поезія була згодна хіба що лише з Музою і, як я зрозумів недавно, із променевим шляхом до Всевишнього.

Та-от, спочатку була Муза.

Коли, повернувшись із тайгового заслання аз грішний волею долі і долею волі працював у ківерцівській районній газеті на рідній Волині, прочитав у цій же газеті симпатичні вірші не знайомої мені дівчини, яка, як виявилось, працювала ще до мене в цій же газеті.

Звали цю русяву дівчину із волинського полісся Людмила Петрук.

Моя душа тоді чекала Такої...

Випадок допоміг долі.

Я душевно закохався у її вірші і в її автора заочно, а коли автор (уже студентка-відмінниця другого курсу факультету журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка) приїхала в редакцію у гості, відвідати своїх недавніх колег, — мої почуття до поезії і до дівчини об'єдналися в одну велику і щемливу любов.

А далі, як кажуть, пішло-поїхало...

Опускаючи, природно, інтимні деталі-інкрустації, скажу лише, що через це почуття я круто змінив свої плани: вступив на факультет журналістики Львівського університету, а не в Літературний інститут у Москві чи в Київський університет, як мріяв раніше. Бо у Львівському вчилася Вона...

Її однокурсники чомусь прийняли мене за «Людиного брата-ка», хоча вже невдовзі ми з нею справили студентське весілля, на якому весело й лірично гуляли два наші курси: третій і п'ятий...

Потім у нас народилися дві доньки: Надія і Олеся.

Було життя.

Були пригоди, подорожі у різні світи, похорони рідних і близьких, весілля, хрестини, відчаї і радості, світло й тіні...

Захищено дисертації.

Видано тридцять різножанрових і різномовних книг.

Мемуари чекають своєї черги.

Але головне залишається з нами поезія.

Ця, що перед Вами, — тридцять перша книга моєї лірики.

Вона укладена, впорядкована моєю дружиною — Людмилою Павлюк, яка знає мене 28 років.

Це одна вічність.

Бо це вік життя кількох поетів, яких прийнято називати геніальними.

Тому їй, законній Музі-коханці, можна довіряти, вірити.

Вона перестала писати вірші...

А я пишу їх за двох (можливо, за трьох, адже моя мама померла після кількох днів після мого народження через фатальну помилку лікарів), пам'ятаючи контексти, в яких народжувалися і вирощувалися вірші, першим читачем і критиком яких була, є і буде вона — моя дружина-Муза.

Отож, читайте, співайте (для мене поезія — то написана словами музика), думайте-гадайте...

Ідемо на Ви.

Ігор Павлюк

Коли трава
ще вчилася ходити

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ